

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI

Un cimpanzeu, salvatorul viitorului / 9

Ce a mai rămas din oameni / 19

Misiunea / 27

Cimpanzeii / 37

Salt spre viitor / 44

Adam / 53

Un fel de viață / 59

O zi extraordinară / 70

Ceva mai bun decât realitatea virtuală / 79

Surpriza surprizelor / 90

Adam, copilul viitorului / 102

Semne de revoltă / 115

Transformarea / 130

Planul / 140

PARTEA A DOUA

Evadarea / 149

Pădurea incredibilă / 159

La mila cimpanzeilor / 170

Două lumi într-una singură / 179

Pleașcă bonus / 188

Adaptare. Evoluție. Eliminare / 197

ABC-ul supraviețuirii în Pădure / 201

Viața adevărată / 213

Lecții și gusturi la înălțime / 230

Un băiat diferit. Și fericit / 241

Revelația / 253

Curajul, superputerea celor cu suflet / 261

Înfruntarea / 274

Înapoi în lumea oamenilor / 286

Epilog / 302

Capitolul unu

Un cimpanzeu, salvatorul viitorului

– **H**âc!
Rocky auzi ca prin vis sughițul și îl recunoscu imediat, cu o strângere de inimă. O singură ființă din Univers sughița așa: Tata Mare, șeful Învățătorilor de Grijă.

– Ooof, nuuu! îi scăpă un oftat prelung.

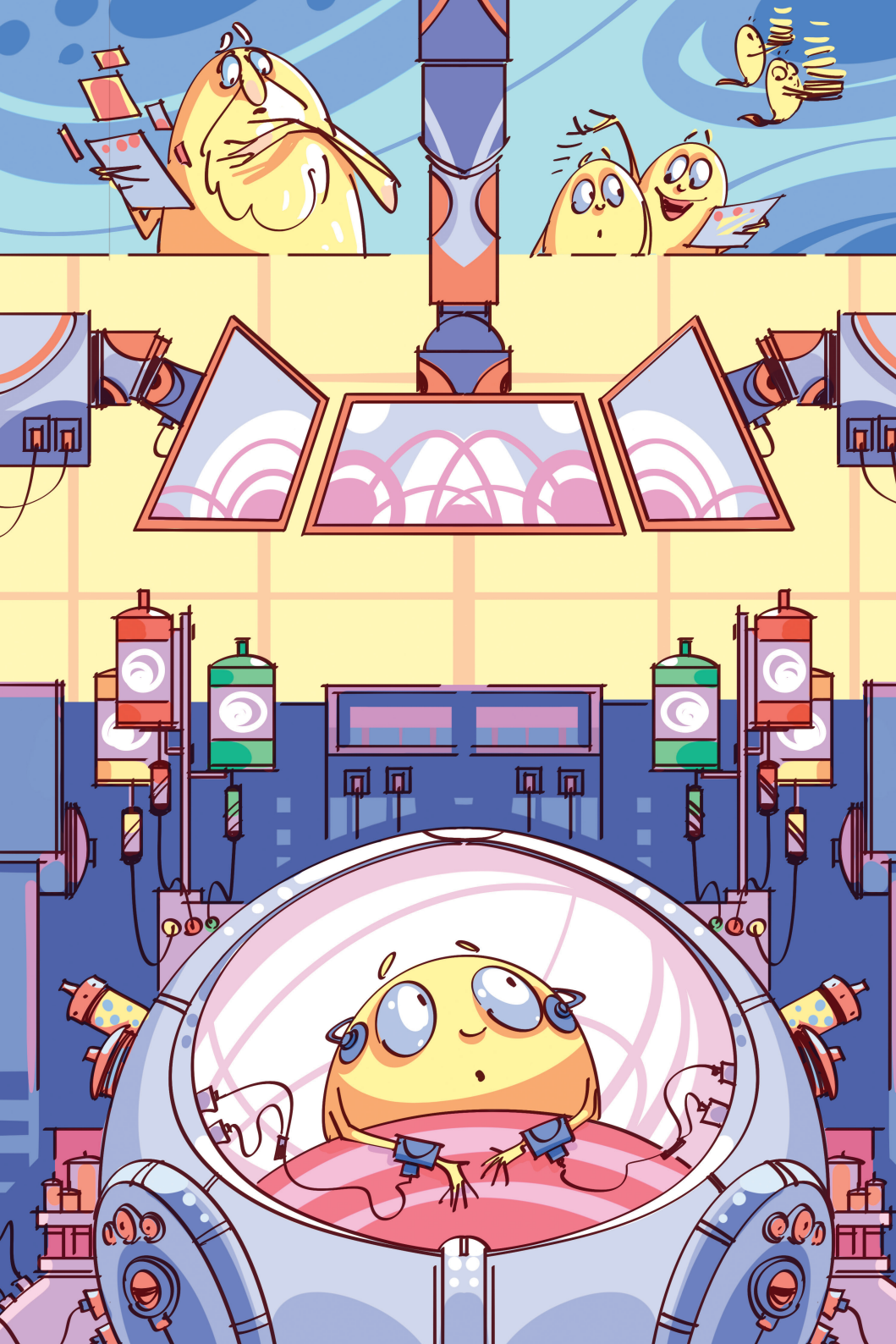
Replica veni imediat.

– Oooooooooo, daaaaa! Hâc! Bine ai revenit! Trebuia să te aduc înapoi. Hâc! Urgent... Hâc-hâc-hâc! Am mare nevoie de tine... Hâc!

Deschise ochii. Pesemne că se întâmplase iar lucrul de care Învățătorii de Grijă se tem cel mai tare. Nu reușise să-și ducă misiunea la bun sfârșit. De-adevăratelea, de data asta. Nu mai era un vis, nu mai era o închipuire, nu mai era leșinat. Nu mai era teckelul Rocky. Era din nou un mormoloc luminos, care urma să plece în altă misiune, să ajute alt copil, cine știe în ce parte a Pământului și în ce epocă. Lângă el, plutind emoționat și luminând ca o explozie stelară, se afla Tata Mare.

Privi în jur. Se afla într-o sală specială, unde erau ținuți sub supraveghere Învățătorii de Grijă care se întorceau de pe Pământ mai devreme decât ar fi trebuit. Mai repede decât și-ar fi dorit. Învățătorii de Grijă ale căror misiuni eșuaseră. Cei care suferiseră vreun accident grav și nu mai putuseră să rămână pe Pământ alături de copilul care le fusese dat în grijă. Sala părea un fel de salon de reanimare, asemenea celor din spitalele de pe Pământ, din lumea oamenilor, locuri unde pacienții rămâneau până ce se aflau în afara oricărui pericol. Apoi, după o vreme, erau lăsați să plece acasă.

Rocky-care-nu-mai-era-Rocky simțea că nu poate vorbi cu Tata Mare. Cel puțin deocamdată.

Nu știa ce să spună. Îi era rușine. Nu-i venea să creadă că eșuase. Că nu-și dusesese misiunea la bun sfârșit. Și nici nu-și amintea ce se întâmplase! Cum ajunsese înapoi în Universul Învățătorilor de Grijă? Deocamdată îi era clar doar faptul că misiunea lui se încheiase. Și ce misiune! Una luuungă cât trei vieți omenești. După ce avusese grijă de Piciu' și de Junior, primise sarcina de a fi Învățătorul de Grijă al Sânzianei, atunci când fetița devenise Drăgaică, singura care putea ține în frâu creaturile fantastice din Pădurea Negur. O ținuse în paza sa ani la rând, timp în care Sânziana crescuse și apoi se îndrăgostise, dând naștere unei fete, iar la momentul potrivit, fiica ei devenise noua Drăgaică. Așa se face că Rocky fusese alături de Drăgaicele din familia Sânzianei aproape un secol, ca Învățător de Grijă. Și le iubise pe toate nespus, le fusese devotat până dincolo de înțelegere, le stătuse alături în cele mai groaznice momente ale vieții și le salvase, rând pe rând, de nenumărate ori.

În tot acel timp, văzuse Pământul trecând prin schimbări cumplite sau miraculoase, de-atâtea ori în pragul distrugerii, iar oamenii, în pragul dispariției. De fiecare dată, observase cu amărăciune că

oamenii înșiși erau cei vinovați de propria nimicire. Nu extraterestrii – a căror existență nu fusese dovedită oficial –, și nici vreo ființă terestră gigantică, vreun gândac uriaș sau vreun robot necruțător. Singurii care ar fi putut să distrugă omenirea erau oamenii înșiși.

Lui Rocky-care-nu-mai-era-Rocky îi fugi gândul la vastele schimbări prin care trecuse lumea în tot acest timp. Căci trebuie spus că, în ceea ce-i privește pe roboți, da, erau tot mai mulți pe Pământ. Făcuți de oameni, desigur, controlați în mare măsură de ei, dar și de...

Iaia.

Inteligența Artificială, sau Iaia – după cum intrase în limbajul colectiv, botezată de primul bebeluș care-i gângurise numele în acest fel –, această minte programată mai întâi de ingineri, dar apoi generată și îmbunătățită de computere, ajunsese să facă tot mai multe în lumea oamenilor. Adeseori, chiar să gândească în locul lor. Iar ei, oamenii, făceau tot mai puține. Pentru că așa, li se părea lor, viața le era tot mai ușoară. Mai puțin stresantă, cu mai puțină muncă. Da, Inteligența Artificială ajunsese să controleze aparatura,

utilajele, traficul, internetul, televiziunile și radiourile. Să îndeplinească majoritatea sarcinilor de pe Pământ: să facă curat, să spele vase și rufe prin roboți controlați cu ajutorul serverelor, să ude florile, să producă jucării inteligente și să meștească drone de toate felurile, care să transporte tot și pe toți. Să scrie, să angajeze ori să concedieze oameni, să facă sarmale și cozonaci, ba chiar să opereze bolnavi, să piloteze toate avioanele, să stingă incendiile declanșate atunci când tot ea, mintea computerizată, le provoca dintr-o eroare. Inteligența Artificială se ocupa de tot.

Rocky-care-nu-mai-era-Rocky clipi agitat: totuși, TOTUȘI, cum de eșuase în misiunea lui? Ce se întâmplase? Nu își amintea ca Drăgaica pe care o proteja să fi fost în vreun pericol iminent, el să fi vrut s-o salveze și să fi... Nu.

Tata Mare îl privi cu blândețe.

– N-ai eșuat! răspunse el gândurilor lui Rocky.

– Nu? Dar am ajuns aici, e clar că am murit, că nu mi-am îndeplinit misiunea.

– Nu ai murit. Pur și simplu... Hâc! Te-am înlocuit. Am trimis un alt Învățător de Grijă pe Pământ ca să aibă grijă de Drăgaică. Ea va înțelege

de ce a fost nevoie de asta. Hâc. Iar tu ești aici pentru că ai fost într-o misiune foarte lungă, care te-a epuizat. Trebuie să îți revii. Să îți recapeți puterile. Și încă repede! Te-am pus pe vitamine. Hâc-hâc-hâc.

Rocky-care-nu-mai-era-Rocky observă că era conectat la două tubulețe care băgau în el un lichid verde-brotăcel. Vitamine.

– Dar de ce m-ai luat de pe Pământ, Tata Mare? Nu îmi mai îndeplineam misiunea bine? Nu mai este Învățătorul de Grija al Drăgaicei cea mai importantă misiune de pe Pământ? N-o mai meritam?

– Mmm... hâc-hâc-hâc. E complicat. Cum să-ți spun eu oare? Îți merita misiunea, desigur! Hâc. Cum să n-o meriți? Ți-ai îndeplinit-o ireproșabil. Din toate punctele de vedere. Hâc. Dar da, te-ai prins, a apărut o misiune chiar mai importantă. O misiune care trebuie îndeplinită, hâc-hâc-hâc-hâc-hâc... Repede. Hâc. Și bine. Hâc-hâc.

Șirul lung de sughițuri care-l zguduiau pe Tata Mare în plutirea lui arăta că urmează să spună ceva foarte important. Până la urmă, reuși.

– Vei avea o misiune care trebuie îndeplinită în viitor.